

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/324/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716203287
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6716203287.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v právnej veci žalobcu P. Z. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v R., č. XX, zastúpeného JUDr. Jiřím Machalom, advokátom so sídlom vo Zvolene, Tulská č. 35, proti žalovanému Rolnícke družstvo Bzovík, IČO: 00209643, so sídlom v Bzovíku, zastúpenému JUDr. Michalom Badinským, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, ČSA č. 20, o vypratanie nehnuteľností, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č.k. 9C/64/2016-110 zo dňa 09.11.2018, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania (druhý výrok) m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalobcu pred súdom prvej inštancie.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalobcu.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil (prvý výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (druhý výrok); v odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej spore sa žalobca proti žalovanému domáhal vypratania nehnuteľností (pozemkov); súd prvej inštancie konanie zastavil v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcu pred prvým pojednávaním; priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi odôvodnil tým, že „pri zastavení konania je potrebné rozhodnúť aj o náhrade trov konania, pričom treba zisťovať procesné zavinenie za zastavení konania; ak sa pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zaviniť zastavenie konania; ide najmä o prípady, keď žalovaný po podaní žaloby plnil žalobcovi, v dôsledku čoho žalobca vzal žalobu späť; dôvodnosť žaloby sa posudzuje procesne a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo; rozhodnou je skutočnosť, že žalovaný splnil to, čoho sa žalobca domáhal, a že len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť; vzhľadom na vyššie uvedené o trovách konania rozhodol súd podľa § 256 ods. 1 C.s.p., keď mal za to, že žalovaný svojím správaním procesne zaviniť zastavenie konania v čase až po podaní žaloby, čím mu vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu“; súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 144, § 145 ods. 1 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“).

2.1 Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 19.11.2018 (č.l. 118-121 spisu); uznesenie napadol v rozsahu výroku o trovách konania; vyjadril názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) v tom smere, že žalovaný procesne zaviniť zastavenie konania nakoľko po podaní žaloby plnil žalobcovi predmet žaloby a napadnuté uznesenie v napadnutom

rozsahu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), pretože neprihliadol na predčasné podanie žaloby a za zavinenie na zastavení konania nepovažoval späťvzatie žaloby, ale domnelé plnenie žalovaného; zdôraznil, že už vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobca podal žalobu predčasne, pretože nebol oprávnený na jej podanie; zo žaloby vyplýva, že žalobca vychádzal z toho, že nájom sporných pozemkov, ktoré mali byť predmetom vypratania, skončil dňa 01.11.2015; listom zo dňa 28.10.2015 ho žalobca vyzval na vydanie pozemkov, pričom žalobu podal na súd dňa 14.03.2016; argumentoval, že zákon č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskej pôdy predstavuje špeciálnu úpravu k Občianskemu zákonníku, preto otázky neriešené týmto zákonom sa spravujú všeobecnou úpravou v Občianskom zákonníku; ak by aj nájom sporných pozemkov skončil ku dňu 01.11.2015, podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vzhľadom na nepodanie žaloby o vypratanie pozemkov do 30 dní pôvodný nájom obnovil na 1 rok; uviedol, že na zabránenie hmotnoprávneho účinku obnovy nájmu je potrebné vykonať kvalifikovaný právny úkon, t.j. podanie žaloby na súd v zákonnej lehote 30 dní od skončenia nájmu; žalobca podal žalobu na súd až dňa 14.03.2016 a teda nespôsobil odklad účinkov obnovenia nájmu; vypratania sporných pozemkov sa teda žalobca domáha počas trvania nájomného vzťahu, na strane ktorého vystupuje žalovaný ako oprávnený nájomca; súčasne s poukazom na ustanovenie § 12 ods. 2 zákona č. 504/2003 Z. z. a absenciu osobitných dojednaní upravujúcich uplynutie výpovednej doby vyjadril názor, že výpovedná doba mohla najskôr uplynúť a nájom mohol skončiť až uplynutím minimálnej 5 ročnej doby nájmu, t.j. 16.10.2016; z uvedených dôvodov aj pri uplatnení žalobcovej logiky je potrebné považovať jeho žalobu za podanú predčasne a v plnom rozsahu neoprávnené; vyjadril nesúhlas s tvrdením, že by žalobcovi plnil; skutočnosťou je, že žalobca sporné nehnuteľnosti jednostranne zabral a tieto zaoral k iným nehnuteľnostiam v jeho užívaní a založil na nich úrodu; napriek postaveniu žalovaného ako oprávneného užívateľa by faktickými opatreniami spôsobil žalobcovi škodu na založenej úrode, čomu sa chcel vyhnúť napriek tomu, že aj jemu vzniká škoda vzhľadom na nemožnosť užívania; s ohľadom na eskalovanie vzťahov a žalobcove jednostranné zabratie pozemkov v oprávnenom užívaní žalovaného ako aj na už prebiehajúci spor o užívanie predmetných nehnuteľností nepristúpil k vydaniu predmetných pozemkov ani k ďalším právnym krokom, nakoľko o užívacom práve sa malo rozhodnúť v prejednávanej spore; uvedené vysvetľuje aj skutočnosť, že nebolo zabratie pozemkov písomne komunikované so žalobcom, ktorému bol známy jeho postoj k užívaniu sporných pozemkov práve z tohto súdneho konania a teda žalovaný nebol povinný písomne upozorňovať žalobcu na neoprávnenosť jeho postupu; poukázal aj na skutočnosť, že žalobca pristúpil k zabratiu pozemkov až po uplynutí minimálnej 5 ročnej doby nájmu a nie bezprostredne po podaní žaloby a teda svojim vyčkávaním na uplynutie 5 ročnej doby nájmu sám potvrdil správnosť právnych tvrdení žalovaného a teda aj skutočnosti odôvodňujúce predčasnosť podanej žaloby; vzhľadom na skutočnosť, že súd od podania žaloby dňa 14.03.2016 vytýčil prvé pojednávanie až na deň 22.11.2018, t.j. viac ako dva roky, spôsobilo plynutie času aj čiastočné oslabenie nároku žalovaného vzhľadom na uplynutie minimálnej 5 ročnej doby nájmu; uvedené však nič nemení na tom, že žalobca podal žalobu dňa 14.03.2016 predčasne, kedy jeho nárok nebol daný a až následne plynutím času dosiahol splnenie podmienok pre podanie žaloby a jednostranne zabral sporné pozemky; žalovať možno len nárok, ktorý nie je plnený dobrovoľne v zákonom alebo zmluvne dojednaných lehotách a teda uplatniteľný na súde; žalobca svoj nárok uplatnil jednak pred ukončením minimálnej doby nájmu a jednak mimo lehoty podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka; súčasne žalovaný žiadnym spôsobom a to ani omisívne neplnil žalobcovi predčasne žalovaný nárok, nakoľko tento konal svojpomocou, pričom nevyčkal na výsledok súdneho sporu, ktorý jednal práve o tomto nároku; toto však nemožno v žiadnom prípade považovať za plnenie žalovaného ani za procesné zavinenie zastavenia konania; vyjadril názor, že bol bez svojho pričinenia zatiahnutý do súdneho sporu a napriek svojmu nároku bol žalobcom svojpomocou obratý o pozemky; proti zabratiu pozemkov nezasiahol nakoľko má toľko slušnosti, že nechcel žalobcovi spôsobiť škodu zaoraním úrody a aj s ohľadom na prebiehajúce konania, za čo ho súd šablónovito trestá povinnosťou nahradiť trovy konania, ktorého začiatok ani koniec fakticky nespôsobil; zdôraznil, že nemá procesnú možnosť zabrániť zastaveniu konania z dôvodu späťvzatia žaloby, pretože nedošlo k predbežnému prejednávaniu sporu ani otvoreniu pojednávania; vyjadril názor, že ak by žalobca uplatnil svoj nárok v zákonnej lehote podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka a súčasne po uplynutí minimálnej 5 ročnej doby nájmu, konanie by ani nezačalo; z týchto dôvodov zastavenie konania jednoznačne procesne zaviniť žalobca, nakoľko (1) svojvoľne zabral predmet plnenia bez rozhodnutia súdu, či akejkoľvek ingerencie súdu a meritórneho rozhodnutia o právach k sporným nehnuteľnostiam a (2) podal žalobu predčasne, pretože v prípade riadneho uplatňovania práv a nepochybných dokumentov a po uplynutí minimálnej doby nájmu nemuselo k súdnemu konaniu dôjsť, nakoľko nárok nemusel byť sporný a žalobu by nemusel vziať späť; na základe uvedeného navrhol zmenu napadnutého uznesenia

v zmysle priznania nároku na náhradu trov konania voči žalobcovi, resp. navrhol zrušenie uznesenia v napadnutom rozsahu a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.2 Odvolanie žalovaného doručil súd prvej inštancie právnomu zástupcovi žalobcu na vedomie dňa 06.12.2018 (č.l. 122 spisu); žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

3.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o trovách konania (druhý výrok) podľa § 388 C.s.p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

3.2 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

4. Odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Preskúmaním napadnutého výroku uznesenia súdu prvej inštancie o trovách konania (druhý výrok), odvolania žalovaného a obsahu spisu súdu prvej inštancie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie o odvolaní dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil procesné zavinenie na zastavení konania a napadnutý výrok o trovách konania je potrebné zmeniť len z formálnych dôvodov za účelom zabezpečenia jeho vykonateľnosti; z obsahu spisu je zrejmé, že žalobou zo dňa 09.03.2016 sa žalobca vo veci samej domáhal vypratania pozemkov, ktoré v tom čase užíval žalovaný na poľnohospodárske účely; pred podaním žaloby žalobca písomne vyzval žalovaného na dobrovoľné vypratanie sporných pozemkov, keď žalovaný v písomnej reakcii vypratanie odmietol, pretože má záujem sporné pozemky naďalej užívať na poľnohospodárske účely; dňa 02.11.2018 doručil žalobca súdu späťvzatie žaloby, ktoré odôvodnil tým, že „počnúc rokom 2017 vstúpil do užívania sporných pozemkov a tieto začal poľnohospodársky užívať bez toho, aby mu v tom žalovaný bránil alebo sa voči tomu akýmkoľvek spôsobom ohradil“; podľa § 256 ods. 1 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane; v prípade zastavenia konania je súd povinný pre účely rozhodnutia o trovách konania skúmať zavinenie procesných strán (žalobcu a žalovaného) na zastavení konania; platí, že v prípade zastavenia konania z dôvodu späťvzatie žaloby zastavenie konania v zásade zavinil žalobca a len v prípade, že k späťvzatiu žaloby pristúpil žalobca výlučne na základe správania sa žalovaného, stíha zavinenie na zastavení konania žalovaného; nárok na náhradu trov konania nevyplýva z hmotného práva, ale výlučne z práva procesného; rozhodnutie o trovách konania predstavuje konštitutívne rozhodnutie, ktoré má svoj základ výlučne v príslušných procesných ustanoveniach; preto aj zavinenie na zastavení konania je nutné posudzovať výlučne z procesného hľadiska, t.j. z hľadiska výsledku správania sa žalovaného vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu (z pohľadu, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie); v tomto smere nie je významné, či žalovaný uspokojil nárok žalobcu, hoci na to nemal právnu povinnosť; kritérium procesného zavinenia je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalobca v konaní požadoval, resp. akého výsledku sa domáhal na jednej strane a skutočnosťou, pre ktorú žalobca neskôr vzal žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené; ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním sa žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je možné nachádzať súvislosť (a teda ani procesné zavinenie) medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (porovnaj napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 196/2009 zo dňa 10.09.2009); z tohto hľadiska je preto nutné dospieť k záveru, že zastavenie konania svojim správaním zavinil žalovaný, pretože žalobca pristúpil k späťvzatiu žaloby na základe jeho správania (t.j. dobrovoľného vypratania sporných pozemkov); obrana žalovaného, že proti správaniu žalobcu, ktorý začal na sporných pozemkoch hospodáriť, neprotestoval, pretože nechcel spôsobiť žalobcovi škodu na úrode, nemá na rozhodnutie o trovách konania vplyv; žalobca tak v dôsledku správania žalovaného dosiahol uspokojenie svojho uplatneného nároku (vypratanie sporných pozemkov); súčasne v rámci posudzovania zavinenia na zastavení konania nemôže súd už posudzovať dôvodnosť žaloby vo veci samej, pretože platná právna úprava (§ 256 ods. 1 C.s.p.) ani zásada hospodárnosti konania to neumožňuje; na rozdiel od ustanovenia § 146 ods. 2 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 (arg. „ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne“), platná procesná úprava s účinnosťou od 01.07.2016 nedáva žiadny priestor na skúmanie dôvodnosti žaloby po jej späťvzati (odvolacia argumentácia žalovaného vo vzťahu k dôvodnosti žaloby žalobcu je preto pre účely rozhodnutia o trovách konania bez právneho významu); na zabránenie prílišného formalizmu pri

rozhodovaní o trovách konania v prípade späťvzatia žaloby ústavný súd zdôraznil, že princíp procesného výsledku nemožno chápať povrchno formalisticky, lebo nielen petit, ale i žalobné tvrdenie (dôvody žaloby) vyjadrujú, prečo sa žalobca domáha plnenia na žalovanom a prečo tento dôvod po podaní žaloby odpadol (porovnaj napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 629/2016 zo dňa 08.02.2017); z uvedeného však vyplýva len to, že aj v prípade uplatnenia nároku žalobcu na zaplatenie peňažnej sumy, môže byť dôvodom späťvzatia žaloby správanie žalovaného, ktorý po podaní žaloby za účelom ukončenia sporu iným (nepeňažným) spôsobom uspokojí žalobcu; to však nič nemení na všeobecnom závere, že rozhodujúce pre skúmanie procesného zavinenia na zastavení konania je výlučne správanie sa sporových strán po začatí konania, t.j. vo vzťahu k predmetu konania zo strany žalovaného, resp. vo vzťahu k žalobe zo strany žalobcu, keď skúmanie opodstatnenosti (dôvodnosti) žaloby z hľadiska hmotného práva po jej späťvzatí už neprichádza do úvahy, keď tento záver obsahovo vyplýva aj z praxe ústavného súdu (porovnaj napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 379/2018 zo dňa 16.10.2018); na základe uvedeného súd prvej inštancie posúdil otázku zavinenia na zastavení konania správne a konštatoval vznik nároku žalobcu na náhradu trov konania; odvolací súd však z formálnych dôvodov dospel k záveru o nevyhnutnosti zmeny napadnutého výroku podľa § 388 C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie; súd prvej inštancie v zmysle § 256 ods. 1 C.s.p. správne podľa zavinenia na zastavení konania priznal nárok na náhradu trov konania žalobcovi v plnom rozsahu; nakoľko však vo výroku o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie nevyjadril povinnosť na plnenie, zostal výrok o trovách konania v tejto podobe nevykonateľný; preto bolo podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné tento výrok zmeniť a uložiť žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalobcu pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

5. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, vznikol mu proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

6. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).